

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 208/2014-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť T. B., zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos/112/2013 a jeho uznesením z 24. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. decembra 2013 doručená sťažnosť T. B., (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos/112/2013 (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením z 24. septembra 2013 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 T 8/2010 z 8. júna 2010 uznaný za vinného pre spáchanie zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 10 mesiacov a na výkon trestu bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Keďže pri ukladaní trestu sa malo postupovať podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom pred publikovaním nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012, sťažovateľ s poukazom na § 41b ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) považuje túto skutočnosť za dôvod na povolenie obnovy trestného konania v jeho veci. Z týchto dôvodov podal vo veci návrh na obnovu konania, ktorý okresný súd uznesením sp. zn. 2 Nt 54/2013 z 20. júna 2013 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zamietol z dôvodu, že neboli zistené podmienky obnovy konania. Sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorú sťažovateľ vo veci podal, krajský súd napadnutým uznesením zamietol.

K namietanému porušeniu označených práv malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že krajský súd „obišiel obranu sťažovateľa vyjadrenú v sťažnosti zo dňa 21. 6. 2013 a nevysporiadal sa s ňou, odôvodnenie rozhodnutia druhostupňového súdu budí zdanie, že sťažovateľ sťažnosť neodôvodnil.

Takýto postup súdu, je možné považovať za postup, v ktorom absentuje zákonné a ústavne konformné odôvodnenie rozhodnutia v zmysle čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Ak odôvodnenie rozhodnutia neobsahuje vysporiadanie sa s obranou obvineného, sú právne závery súdu porušením ústavného princípu zákazu ľubovôle v rozhodovaní, preto je potrebné takéto rozhodnutie považovať za stojace v rozpore s čl. 36 ods. 1 Listiny, ako i s čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Takéto rozhodnutie je len arbitrárne.“.

Sťažovateľ považuje z hľadiska hodnotenia primeranosti uloženého trestu odňatia slobody povolenie obnovy konania za opodstatnené, a uvádza, že „Rozdiel takmer štyroch rokov medzi uloženým trestom a jeho dolnou hranicou účinnou v čase ukladania trestu a hranicou možného uloženia trestu odňatia slobody teraz, je rozhodne taký, že je spôsobilý zásadne ovplyvniť postavenie odsúdeného...

Je porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ak niekto, okrem zákonného sudcu, posudzuje uloženie trestu v trestnom konaní.

V konaní o obnove konania nemôže sudca rozhodujúci o povolení obnovy konania, ktorý nebol zákonným sudcom v pôvodnom konaní, posudzovať otázku zrejmého nepomeru uloženého trestu k závažnosti činu a k pomerom páchatel'a.

Vyšli totiž najavo nové skutočnosti, ktorými je nález Ústavného súdu SR zo dňa 28. 11. 2012 č. k. PL. ÚS 106/2011, vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere s účelom trestu alebo k pomerom páchatel'a a vzhľadom na ktoré by zákonný sudca mohol vyhodnotiť situáciu podľa stavu v súlade s ústavou celkom inak.

Preto posudzovanie primeranosti a neprimeranosti trestu uloženého za podmienok účinnosti protiústavných zákonných ustanovení je popieraním možnosti uloženia trestu odsúdenému zákonným sudcom podľa ústavných zákonných predpisov.“. S prihliadnutím

na uvedené poukazuje v sťažnosti na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo/19/2012 a tiež na stanovisko najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 44/2013.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ v petite sťažnosti žiada, aby ústavný súd vyslovil, že v jeho „trestnej veci... vedenej na Krajskom súde v Trnave pod č. k. 5 Tos/112/2013 v súvislosti s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 5 Tos/112/2013-70 zo dňa 24. 9. 2013, došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy... a k porušeniu ústavného práva na spravodlivé súdne konanie (aj porušenie článku čl. 8 ods. 2 a 36 ods. 1 Listiny... a najmä článku 6 ods. 1 Dohovoru..., ako aj k porušeniu čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy...“, a uznesenie krajského súdu zrušil.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v posudzovanom prípade ide o krajský súd rozhodujúci o zákonnosti väzby) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

Podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy (a rovnako čl. 8 ods. 1 a 2 listiny) osobná sloboda sa zaručuje. Nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a obdobne čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04). V súvislosti so svojím ústavným postavením ústavný súd vo svojej stabilizovanej judikatúre tiež zdôrazňuje, že vo veciach

patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (podobne II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Vzhľadom na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré pri výklade a uplatňovaní iných než ústavných zákonov vytvorili skutkový a právny základ ich rozhodnutí. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 20/03, IV. ÚS 252/04).

Krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tos/112/2013 z 24. septembra 2013 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 Nt 54/2013 z 20. júna 2013 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V relevantnej časti odôvodnenia svojho uznesenia krajský súd uviedol:

„Novou skutočnosťou uvádzanou v návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania je nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011, ktorou bola vyslovená protiústavnosť časti § 42 ods. 1 Tr. zák. o uložení trestu nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby. Táto skutočnosť sama osebe neznamena, že v každej veci je súd povinný rozhodnúť o povolení obnovy konania, pretože v § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z. sa hovorí o dôvode obnovy konania a nie o dôvode na povolenie obnovy konania v prípade straty účinnosti právneho predpisu, na základe ktorého bol vydaný rozsudok.

Krajský súd skúmal uložený druh a výmeru trestu z hľadiska § 394 ods. 1 Tr. por. a zistil, že tento trest je primeraný vzhľadom na závažnosť činu a pomery páchatela. Odsúdenému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 10 mesiacov. Trestná sadzba uvedená v § 188 ods. 1 Tr. zák. je v rozpätí troch až ôsmich rokov odňatia slobody. Za predpokladu použitia zákonného ustanovenia o priťažujúcich okolnostiach by bola dolná hranica zákonnej trestnej sadzby zvýšená o jednu tretinu.

Vzhľadom na to, že odsúdenému bol uložený trest v zákonnej trestnej sadzbe s prihliadnutím na všetky okolnosti rozhodujúce pri určovaní druhu a výmery trestu, možno konštatovať, že podmienky na povolenie obnovy konania neboli splnené.“

Podstata sťažnosti spočíva v nesúhlase sťažovateľa s nepovolením obnovy konania v jeho trestnej veci, v ktorej bola pri ukladaní trestu použitá asperačná zásada zakotvená v ustanovení § 41 ods. 2 Trestného zákona, ktorého časť textu za bodkočiarkou („súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“) bola nálezom ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012 vyhlásená za nesúladnú s ústavou.

Ústavný súd preskúmal uznesenie krajského súdu, v ktorom krajský súd zhrnul skutočnosti relevantné pre posúdenie sťažovateľovho návrhu na obnovu konania a v podstate sa nimi prihlásil k záverom uvedeným v uznesení okresného súdu, ako aj obsah sťažovateľom podanej sťažnosti a zistil, že sťažovateľovi v danej veci bol umožnený reálny prístup k súdu, keď všeobecný súd na základe ním podaného návrhu vo veci konal, rozhodol a svoje rozhodnutie jasne a zrozumiteľne odôvodnil. Odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania je síce stručné, nie však v rozpore so zárukami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu (m. m. II. ÚS 106/05). Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu v konaní o obnovu konania totiž neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany trestného konania, ktorá sa domáha jeho obnovy.

Ústavný súd stabilne judikuje, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. III. ÚS 53/02, IV. ÚS 181/04).

Z obsahu uznesenia krajského súdu je zrejmé, že tento súd stratu účinnosti časti právneho predpisu na základe nálezu ústavného súdu považoval za skutočnosť súdu skôr neznámu, na základe ktorej zvažoval možnosť povolenia obnovy konania vo veci sťažovateľa posudzovaním splnenia ďalších podmienok ustanovených v Trestnom poriadku na prijatie takéhoto rozhodnutia. Na základe svojich úvah dospel k záveru, že hoci je splnená podmienka existencie novej skutočnosti súdu predtým neznámej, s ohľadom na ďalšie okolnosti prípadu, t. j. závažnosť činu a pomery páchatel'a, nie je v jeho prípade

naplnená druhá podmienka povolenia obnovy konania, a síce že konanie prinesie pre neho iné, priaznivejšie rozhodnutie o treste. Tento záver odôvodňuje podľa krajského súdu najmä predpoklad použitia zákonného ustanovenia o priťažujúcich okolnostiach, pri aplikácii ktorej by bola dolná hranica zákonnej trestnej sadzby zvýšená o jednu tretinu. Preto bola sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu, ktorým nebolo návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania vyhovené, krajským súdom zamietnutá.

Ústavne akceptovateľný je aj výklad ustanovenia § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde podaný vo veci krajským súdom, podľa ktorého vydanie označeného nálezu ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 ešte samo osebe neznamená, že v každej veci je súd povinný rozhodnúť o povolení obnovy konania. Z hľadiska obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno dospieť k záveru o arbitrárnosti napadnutého uznesenia ani z dôvodu, že toto je v rozpore s obsahom stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sp. zn. Tpj 44/2013, podľa ktorého je vydanie uvedeného nálezu ústavného súdu v zmysle § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde dôvodom obnovy konania „ex lege“. V okolnostiach prípadu je zrejmé, že uvedené stanovisko bolo prijaté až 2 mesiace po vydaní napadnutého uznesenia, a teda že krajský súd toto zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu nemohol pri svojom rozhodnutí zohľadniť a ani na neho vo svojom rozhodnutí reagovať.

Ústavný súd síce rešpektuje právomoc najvyššieho súdu zjednocovať judikatúru všeobecných súdov, tak ako táto vyplýva zo zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)], avšak vzhľadom na to, že sa nepovažuje za ďalšiu inštanciu všeobecného súdnictva, ale za nezávislý orgán ochrany ústavnosti, pridŕžajúc sa princípu zdržanlivosti nevzhladol dostatok relevantných dôvodov na vykonanie zásahu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, pretože obsah napadnutého uznesenia vyhodnotil ako spĺňajúci ústavné limity kladené základným právom zaručeným čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny. Ústavný súd je totiž toho názoru, že povoľovaním obnovy konania „ex off“ by došlo k nadbytočnému, formálnemu a neúčelnému prehodnocovaniu právoplatných rozhodnutí v trestných veciach, ktoré by boli

na základe návrhov odsúdených bez ďalšieho preskúmané, napriek tomu, že už v konaní o obnove konania je zo všetkých okolností zrejmé, že obnovenie konania nemôže pre odsúdeného privodiť iný, resp. priaznivejší výsledok (podobne I. ÚS 673/2013, III. ÚS 18/2014).

Neobstojí ani námietka, že trest uložený sťažovateľovi neposudzoval zákonný sudca, pretože sudca rozhodujúci o obnove konania len skúmal otázku zrejmej neprimeranosti uloženého trestu k závažnosti činu, t. j. či je vzhľadom na nové skutočnosti dôvodné prípad znovu otvoriť, a sťažovateľovi žiaden nový trest neukladal.

S ohľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu formulované v uznesení pri aplikácii relevantných právnych noriem korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných na rozhodovanie o tejto otázke, ktorá mala z hľadiska posúdenia dôvodu zamietnutia sťažnosti sťažovateľa rozhodujúci význam.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preto dospel k záveru, že námietky sťažovateľa o porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani podľa čl. 36 ods. 1 listiny uznesením krajského súdu sú zjavne neopodstatnené, keďže medzi týmto uznesením a uvedenými základnými právami neexistuje taká príčinnú súvislosť, ktorá by zakladala reálnu možnosť na to, aby po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol ústavný súd vysloviť ich porušenie.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej možno vyvodit', že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02 A. B. v. Slovenská republika, rozsudok zo 4. marca 2003 a v ňom odkaz na ďalšiu judikatúru), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie

obnove konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj Svák, J.: Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva. Žilina 2003. s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. mája 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09)].

Napokon k namietanému porušeniu čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny ústavný súd poznamenáva, že uvedené základné právo na osobnú slobodu umožňuje pozbaviť niekoho osobnej slobody iba z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ďalšie odseky čl. 17 ústavy uvádzajú konkrétne spôsoby pozbavenia, resp. obmedzenia osobnej slobody, ktoré za splnenia ustanovených podmienok sú prípustné. Inými slovami, každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). V týchto súvislostiach ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ bol a v súčasnom období aj je pozbavený osobnej slobody v dôsledku jeho právoplatného odsúdenia pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 T/8/2010 z 8. júna 2010, teda pozbavenie jeho osobnej slobody výkonom právoplatne uloženého trestu odňatia slobody je/bolo „zákonným“ zásahom do tohto jeho základného práva garantovaného ústavou. Inými slovami, ústavný súd nenachádza príčinnú súvislosť medzi sťažovateľom namietaným porušením základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ústavy a napadnutým rozhodnutím krajského súdu, v dôsledku čoho konštatuje, že k porušeniu tohto práva zamietnutím návrhu na povolenie obnovy konania dôjsť nemohlo.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú už pri jej predbežnom prerokovaní (obdobne I. ÚS 673/2013, III. ÚS 18/2014, III. ÚS 47/2014). Keďže ústavný súd sťažnosť

odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2014